ת״ל א) סקל יסקל: ואם לאו עד השני נוטל את האבן: נוטל והתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר [א]אבן היתה שם משוי שני בני אדם נוטלה ונותנה על לבו אם מת בה יצא וליטעמיך תיקשי לך היא גופא משוי שני בני אדם נוטלה ונותנה על לבו אלא [ב]דמדלי לה בהדי חבריה ושדי לה איהו כי היכי דתיתי מרזיא: ואם לאו רגימתו כו׳: והתניא מעולם לא שנה בה אדם מי קאמינא דעביד דאי מיצריך קאמינא אמר מר אבן היתה כו׳ והתניא ב)[ג]אחת אבן שנסקל בה ואחת עץ שנתלה עליו ואחד סייף שנהרג בו ואחד סודר שנחנק בו כולן נקברין עמו לא צריכא דמתקני ומייתי אחריני חלופייהו נקברין עמו והתניא ג)אין נקברין עמו אמר רב פפא מאי עמו [ד]עמו בתפיסתו אמר שמואל [ה]נקטעה יד העדים פטור מאי טעמא דבעינא [1]יד העדים תהיה בו בראשונה וליכא אלא מעתה עדים גידמין דמעיקרא הכי נמי דפסילי שאני התם [ו]דאמר קרא יד העדים שהיתה כבר מיתיבי ד)[ז]כל מקום שיעידוהו שנים ויאמרו מעידין אנו באיש פלוני שנגמר דינו בב״ד פלוני ופלוני ופלוני עדיו הרי זה יהרג תרגמא שמואל בהן הן עדיו ומי בעינן קרא כדכתיב ה)והתניא [2]מות יומת המכה רוצח הוא אין לי אלא במיתה הכתובה בו [ח]מנין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה ממיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו ת״ל מות יומת המכה מכל מקום [ט]שאני התם דאמר קרא מות יומת וליגמר מיניה משום דהוה רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד ו)אין מלמדין רוצח הא דאמרן גואל הדם מאי היא דתניא [2]גואל הדם ימית את הרוצח ז)[י]מצוה בגואל הדם ומניין שאם אין לו גואל שב״ד מעמידין לו גואל שנאמר [2]בפגעו בו מכל מקום א״ל מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי ח)ומי לא בעינן קרא כדכתיב והתנן ט)היה אחד מהן גידם או אילם או חיגר או סומא או חרש אינו נעשה בן סורר ומורה שנאמר [3]ותפשו בו ולא גידמין [3]והוציאו אותו ולא חיגרין [4]ואמרו ולא אילמין בננו זה ולא סומין איננו שומע בקולנו ולא חרשין מאי טעמא לאו משום י)דבעינן קרא כדכתיב לא שאני התם דכוליה קרא יתירא הוא ת״ש כ)אין לה רחוב אין נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל ר׳ עקיבא אומר אין לה רחוב עושין לה רחוב עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר רחובה דמעיקרא בעינן ומר סבר רחובה דהשתא נמי כדמעיקרא דמי אבל דכ״ע בעינן קרא כדכתיב תנאי היא ל)[כ]דתנן אין לו בהן יד בהן רגל אזן ימנית אין לו טהרה עולמית רבי אליעזר אומר נותן על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר מ)נותן על שמאלו ויוצא:

מתני׳ כל הנסקלין נתלין דברי רבי אליעזר וחכ״א [ל]אינו נתלה אלא המגדף והעובד ע״ז האיש תולין אותו פניו כלפי העם והאשה פניה כלפי העץ דברי רבי אליעזר וחכ״א נ)[מ]האיש נתלה ואין האשה נתלית אמר ס)(להן) רבי אליעזר והלא [נ]שמעון בן שטח תלה נשים באשקלון אמרו לו שמונים נשים תלה [ס]ואין דנין שנים ביום אחד:

גמ׳ ת״ר [5]והומת ותלית יכול יהו כל המומתין נתלין ת״ל [6]כי קללת אלהים תלוי מה מקלל זה שבסקילה אף כל שבסקילה דברי רבי אליעזר וחכ״א מה מקלל זה שכפר בעיקר אף כל שכפר בעיקר במאי קא מיפלגי רבנן דרשי כללי ופרטי רבי אליעזר דריש ריבויי ומיעוטי רבנן דרשי כללי ופרטי והומת ותלית כלל כי קללת פרט אי הוו מקרבי להדדי אמרינן אין בכלל אלא מה שבפרט ע)הני אין מידי אחרינא לא

השתא

תלמוד לומר סקול יסקל. לשון עתיד ולא כתב כי סקל סקל או ירה ירה: **ושדי ליה איהו.** חד מינייהו: **דפיתי מרזיא.** מכה גדול דשנים אין יכולין לכוון כחס להשליך כאחד כשזה משליך זה מעכבו אבל היחידי משליך בכח: **היתה.** משמע כל הימים היתה לכך והא נקברת עמו: **כולם נקברים עמו.** מקבור תקברנו [דברים כא] יתירא נפקא לן לקמן בפירקא (דף מו:): **בתפיסתו.** בתוך ארבע אמות אבל לא נקברו עמו ממש: **גידמין הכי נמי דפסילי.** ואם כן נימא עדים גידמין פסולין למה לי דנקט נקטעה לאחר מכאן: **יד העדים.** יד שהיתה להם תהיה להם בשעת מיתה אבל גידמין מעיקרא לא מישתמעו מיניה דזו היא יד שלהם: **הרי זה יהרג.** ואע״פ שאין כאן יד עדים הראשונים. אלמא לא בעי קרא כדכתיב דלאו דוקא איכתיב אלא למצוה בעלמא: **בהן הן עדיו.** כגון דהנך שנים המעידים עליו שנגמר דינו בבית דין הן הן עדים שהעידו עליו מתחילה ונתחייב על פיהם: **אין לי.** אי לא כתיב אלא יומת: **אלא מיתה הכתובה בו.** סייף כדיליף לקמן [בד׳ מיתות] (ד׳ נב:): **מות יומת.** ריבויא הוא: **משום דהוי רוצח.** הנידון בבית דין: **וגואל הדם.** כלומר מיתה שגואל הדם ממיתו לרוצח שוגג שיצא חוץ לעיר מקלטו שני כתובין הבאים כאחד כו׳: **היה אחד מהן גידם.** אביו או אמו של סורר ומורה: **בננו זה.** משמע שרואין אותו: **ולא חרשין.** שאינן שומעין מה שמשיב להם ואינן יודעין אם שמע תוכחתם אם לאו: **כולי קרא יתירא הוא.** דהוה ליה למיכתב והוציאוהו אל שער העיר ההיא וסקלוהו כדכתיב בכל שאר נסקלין ותו לא מידי כל אורך דברים זה למה: **רבי אליעזר** לא בעי קרא כדכתיב וכן ר״ש: **מתני׳ אלא מגדף.** מברך את השם. ובגמרא מפרש טעם: **אין דנין שנים ביום א׳.** בב״ד א׳ משום דלא מצו להפוכי בזכותיה דכל חד וחד צריך לבקש ראיות למיתה זו ולמיתה זו. ובגמרא [מו.] מפרש דבשתי עבירות קאמר דאין ראיותיהן שוות ושמעון בן שטח שעה הוצרכה לכך שהיו בנות ישראל פרוצות בכשפים ועשה סייג לשעה ותלאן לפרסומא למילתא ודן את כולם ביום אחד מפני קרוביהם שלא יתקשרו להצילן: **גמ׳ כי קללת אלהים.** מפני שבירך את השם נתלה והעוברים והשבים אומרים מפני מה זה תלוי מפני שבירך את השם וגנאי הדבר כלפי מעלה להיזכר: **מה מקלל בסקילה.** ונתלה דכתיב ביה ותלית אף כל שבסקילה נתלה: **אף כל שכפר בעיקר.** אין לך לרבות אלא העובד ע״ז: **דרשי כללי ופרטי.** דורשין את התורה בכלל ופרט כל מקום שסתם ואח״כ פירש דורשין את האחרון בפרט: **ורבי אליעזר דורשו במיעוט.** ויש חילוק בין זה לזה פרט היינו פירוש הכלל ואין בכלל אלא מה שבפרט ואפילו הדומה לפרט אין מתרבה מן הכלל אבל הדורשו במיעוט לא עקר את הכלל ממקומו אלא מיעוטו במקצת שמתחילה היה משמע כל דבר ובא המיעוט ומיעט משמעו שלא תאמר הכל במשמע אלא כגון זה הכתוב אחריו והדומין לו:

אהני

קאמרי דלא שמע, דהאי קרא יתירא הוא כוליה כדאמר בגמ׳ (לקמן עא.). **רחובה דמעיקרא בעינן.** רחובה שהיה לה מתחלה ולא שעושין לה רחוב עכשיו (לקמן קיב.). **אין לו.** למצורע, **בהן יד כו׳ אין לו טהרה עולמית.** לפי שאין יכול לקיים בו מתן דם ושמן על בוהן ידו (נזיר מו:) דבעינן קרא כדכתיב (יומא סא: לקמן פח.).

משום דהוי רוצח וגואל הדם שני כתובים הבאים כאחד. ולמאן דאמר מלמדין איכא עיר הנדחת דדרשינן בפ׳ אלו מציאות (ב״מ דף לא:) מדכתיב הכה תכה ונסקלין נמי דבפ׳ ארבע מיתות (לקמן דף נג:) דרשינן מדכתיב מות יומתו דמיהם בם וא״ת בפרק אלו הנשרפין (לקמן דף עט:) דתנן חייבי מיתות שנתערבו זה בזה ידונו בקלה ואמר בגמרא פ) שמע מינה מותרה לדבר חמור הוי מותרה לדבר הקל והיכי דייק מיניה דשאני התם דמיתתם בכל מיתות שיכול כיון דחייב מיתה וי״ל דדייק מדקתני כל חייבי מיתות אפי׳ הנך דלא דרשי הכי אי נמי צ) בורח שאני:

אין לו בהן יד. וכגון שנקטעה משנזקק לטומאה דאי קודם לכן הא אפילו שמואל דבעי קרא כדכתיב מודה בעדים גידמים כדאמר לעיל ויש תימה היכי דייק מהכא דבעי קרא כדכתיב דילמא שאני ק) (התם) דכתיב תהיה דדרשינן ר) מיניה לעכב כל מילי:

רבי אליעזר אומר נותן על מקומו. הך מתניתין מיתניא איפכא בפ׳ ג׳ מינין (נזיר מו:) בסופו ורבים כיוצא בהן בההיא שמעתתא גופא פלוגתא דב״ש וב״ה דנזיר ממורט מיתניא איפכא בפ׳ הוציאו לו (יומא דף סא: ושם) וכן בההיא פירקא (נזיר דף לח:) פלוגתא דאביי ורבא דזג וחרצן איפכא [בפסחים] (דף מא:) ופלוגתא דאביי ורבא בידים שאין מוכיחות בפ׳ בתרא דנזיר (ד׳ סב. ושם) איפכא בפ״ק דנדרים (ד׳ ה:) ופלוגתא דרבה ורב חסדא בפ״ק דבכורות (ד׳ ג. ושם) דטריפה חיה איפכא בפ״ק דתמורה (ד׳ יא: ושם ש):

השתא

עין משפט
נר מצוה

יז א ב מיי׳ פט״ו מהל׳ סנהדרין הלכה א סמג עשין קא:

יח ג ד מיי׳ שם הל״ט:

יט ה ו מיי׳ שם פי״ד הלכה ח:

כ ז מיי׳ שם פי״ג הל״ז:

כא ח מיי׳ שם פי״ד הלכה ח:

כב ט מיי׳ שם ופי״ג שם הלכה ז:

י [מיי׳ פ״א מהל׳ רוצח הלכה ב]:

כג כ מיי׳ פ״ה מהלכות מחוסרי כפרה הל״א סמג עשין רכ״א:

כד ל מ מיי׳ פט״ו מהל׳ סנהדרין הלכה ו סמג עשין קג:

כה נ מיי׳ שם פכ״ד הל״ד סמג לאוין רח:

כו ס מיי׳ שם פי״ד הל״י:

רבינו חננאל

ונותנה על לבו איני והתניא אבן היתה שם משוי שני בני אדם כו׳ ופרקי׳ דמדליה חבריה בהדיה ושביק ליה לאבנא בידיה ושדי לה איהו עליה כי היכי דתיתי מרזיא פי׳ מכח כלומר מגביהין אותה שניהן למעלה ומניחה האחד ביד חבירו וכיון שאין בו כח להורידה מיד משתרבבת מידו ובאה עליו בכח: **תנא** מעולם לא הוצרכו לסקלו באבן שניה וכיון שהיו סוקלין אותו באבן ההיא היא היתה נקברת עמו והיו מתקנין אבנים אחרות ומתקנות תחתיה. דתנן אחד אבן שנסקל בו ואחד עץ שנתלה בו ואחד סייף שנהרג בו ואחד סודר שנחנק בו כולן נקברין עמו לא עמו ממש אלא עמו בתפיסתו פי׳ בד׳ אמות דיליה כדגרס׳ מת תופס ד׳ אמות: **אמר** שמואל נקטעה יד העדים אחר שהעידו פטור ההורג דבעינן יד העדים תהיה בו וליכא אבל אם היו העדים גידמין מעיקרא מקטיל ושני הכא דנקטעה משום דכתיב יד העדים ודייקינן יד שהיתה כבר אבל אם לא היתה כבר לא חיישינן לה איני דבעינן יד העדים ממש והתניא כל מקום שיעידו שנים כי בבית דינו של פלוני נגמר דינו של פלוני ופלוני ופלוני עדיו יהרג ותרגמ׳ שמואל בהן הן עדיו כלומר אנו העדנו עליו ועל פינו נגמר דינו והנה אנחנו והנה ידינו איני דאיתא הא דשמואל דאמר בעינן קרא כדכתיב והא כתיב ברוצח מות יומת הרוצח ומיתתו בסייף וקי״ל כי אם עומד במקום שאין אדם יכול להורגו בסייף שהורגין אותו בחצים או באבנים באיזו מיתה שיכולין להמיתו ולמה לא קאמר כיון שאין יכול להורגו בסייף פטור הוא ושנינן שאני התם דרבי קרא מות יומת המכה מכל מקום. וליגמר שמואל מיניה כשנקטעה יד העדים. ודחי׳ משום דהוי רוצח וגואל הדם שני כתובין הבאין כאחד רוצח הא דאמרן מות יומת המכה מכל מקום גואל הדם כתיב הוא ימית את הרוצח. ואם אין לו גואל ב״ד מעמידין לו גואל הדם שנאמר בפגעו בו מכל מקום כלומר הפוגע הורגו ואע״פ שאינו גואל הדם אלא במקום גואל הדם ואקשי׳ למא״ד (ומי) [דלא] בעינן קרא כדכתיב ולא והתנן בבן סורר ומורה ותפשו בו ולא גידמין והוציאו אותו ולא חיגרין כו׳ ודחינן שאני התם דכוליה קרא יתירא הוא ותוב אקשינן מרחוב דעיר הנדחת דכולי עלמא בעינן קרא כדכתיב ודחינן תנאי נינהו דתנן בנגעים פרק אחרון אם אין לו בוהן יד בוהן רגל אוזן ימנית אין לו טהרה עולמית ר׳ אליעזר אומר נותן על מקומו ויוצא ר׳ שמעון אומר נותן על של שמאל ויוצא. תנא קמא סבר בעינן קרא כדכתיב ור׳ אליעזר ור׳ שמעון לא בעו קרא [כדכתיב]: **כל** הנסקלין נתלין כו׳ ת״ר והומת ותלית יכול יהו כל הנסקלין נתלין כו׳ רבנן דרשי התורה בכלל ופרט כתיב כי יהיה באיש חטא משפט מות והומת ותלית אותו על עץ כלל כל מומת בא בפסוק של אחריו ופרט כי קללת אלהים תלוי וזהו המקלל ואם היה הפרט קרוב לכלל היינו דנין אותו אין בכלל אלא מה

מסורת הש״ס

א) [צ״ל סקל יסקל או ירה יירה כך נוסחת הילקוט], ב) [ע״ז סב:], ג) [תוספ׳ פ״ט], ד) מכות ז. גיטין כח: כט., ה) ב״מ לא: לקמן נג. ודף עב:, ו) [קידושין כד. וש״נ], ז) [מכות יב.], ח) [עי׳ תוס׳ סוטה כז. ד״ה דכתיב וכו׳], ט) לקמן עא., י) [לקמן עא.], כ) לקמן קיב., ל) לקמן פח. נזיר מו: ע״ש יומא סא: נגעים פי״ד משנה ט, מ) [במשנה דנגעים איתא אם נתן על של שמאל יצא], נ) סוטה כג., ס) [צ״ל להם], ע) נ״א האי, פ) [דף פ:], צ) עי׳ מהרש״ס, ק) [צ״ל הכא], ר) [מנחות ה. ודף יט.], ש) [וע״ע תוס׳ מנחות נח: ד״ה ואיכא דאמרי],

תורה אור השלם

1. יַד הָעֵדִים תִּהְיֶה בּוֹ בָרִאשֹׁנָה לַהֲמִיתוֹ וְיַד כָּל הָעָם בָּאַחֲרֹנָה וּבִעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ: דברים יז ז

2. אוֹ בְאֵיבָה הִכָּהוּ בְיָדוֹ וַיָּמֹת מוֹת יוּמַת הַמַּכֶּה רֹצֵחַ הוּא גֹּאֵל הַדָּם יָמִית אֶת הָרֹצֵחַ בְּפִגְעוֹ בוֹ: במדבר לה כא

גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת הָרֹצֵחַ בְּפִגְעוֹ בוֹ הוּא יְמִיתֶנּוּ: במדבר לה יט

3. וְתָפְשׂוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל זִקְנֵי עִירוֹ וְאֶל שַׁעַר מְקֹמוֹ: דברים כא יט

4. וְאָמְרוּ אֶל זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹרֵר וּמֹרֶה אֵינֶנּוּ שֹׁמֵעַ בְּקֹלֵנוּ זוֹלֵל וְסֹבֵא: דברים כא כ

5. וְכִי יִהְיֶה בְאִישׁ חֵטְא מִשְׁפַּט מָוֶת וְהוּמָת וְתָלִיתָ אֹתוֹ עַל עֵץ: דברים כא כב

6. לֹא תָלִין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי קִלְלַת אֱלֹהִים תָּלוּי וְלֹא תְטַמֵּא אֶת אַדְמָתְךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה: דברים כא כג

מוסף רש״י

כולן נקברין עמו. דכתיב לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו, אף העץ במשמע, והכי אמרינן בפרק נגמר הדין (לקמן מו:) עץ שומע אני דין תלוש דין מחובר, ת״ל כי קבור תקברנו מי שאינו מחוסר אלא קבורה, יצא זה שמחוסר קבורה ותלישה (ע״ז סב:). **שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו.** והיינו סייף, כגון שהיה בספינה ובורח ואתה יכול לזרוק בו חץ או לטובעו (ב״מ לא:) כגון שהיה מכסף או שהיה לו נהר מפסיק ואתה יכול לירות בו חץ או אבן (לקמן עב:). **וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.** מדלא כתיב אחד ונגמור כולהו מיניה (קדושין כד.). **גידם. ידו קטועה** (לקמן עא.). **חרשין.** אין יודעין אם קבל דבריהם אם לאו, שאם אמר להם איני מקבל, אינן שומעין לו, ואע״פ שרואין שאין מקיים מצותן, מיהו איננו שומע בקולנו כתיב, ואיכא להפוכי בזכותיה ולמדרש דבשעת הקול